

KARTA LIPSKA na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich

przyjęta z okazji
nieformalnego spotkania ministrów w sprawie rozwoju miast i spójności terytorialnej
w Lipsku, w dniach 24-25 maja 2007 r.

PREAMBUŁA

„KARTA LIPSKA na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich” jest dokumentem państw członkowskich, który został opracowany przy szerokim i przejrzystym udziale zainteresowanych stron. Mając na uwadze wyzwania i możliwości, a także różnice historyczne, gospodarcze, społeczne i ekologiczne miast europejskich, ministrowie państw członkowskich odpowiedzialni za rozwój miast uzgodnili wspólne zasady i strategie polityki rozwoju miejskiego. Ministrowie zobowiązują się do:

- zainicjowania w swoich państwach debaty politycznej na temat włączenia zasad i strategii Karty lipskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich do krajowej, regionalnej i lokalnej polityki rozwoju,
- zastosowania narzędzia, jakim jest zintegrowany rozwój miejski, oraz wzmocnienia struktur zarządzania niezbędnych dla jego wdrożenia, a w tym celu do utworzenia niezbędnych ram na poziomie krajowym,
- promowania zrównoważonej organizacji terytorialnej opartej na europejskiej policentrycznej strukturze miejskiej.

Ministrowie dziękują prezydencji niemieckiej za przygotowanie raportu „Zintegrowany rozwój miejski warunkiem powodzenia zrównoważonego rozwoju miast” oraz następujących opracowań: „Strategie modernizacji środowiska fizycznego w najuboższych obszarach miejskich”, „Wzmocnienie gospodarki lokalnej i lokalnej polityki rynku pracy w najuboższych obszarach miejskich”, „Aktywna polityka edukacji i szkoleń dla dzieci i młodzieży w najuboższych obszarach miejskich” oraz „Zrównoważony transport miejski a najuboższe obszary miejskie”, wraz z zawartymi w nich przykładami sprawdzonych rozwiązań w Europie. Opracowania te pomogą miastom każdej wielkości skutecznie wdrożyć zasady i strategie określone w Karcie lipskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich.

Ministrowie oświadczają:

My, ministrowie odpowiedzialni za rozwój miast w państwach członkowskich Unii Europejskiej, uważamy miasta każdej wielkości, które ewoluowały z biegiem historii, za cenne i niezastąpione dobra gospodarcze, społeczne i kulturowe.

Mając na celu ochronę, wzmocnienie i dalszy rozwój naszych miast, zdecydowanie popieramy strategię zrównoważonego rozwoju UE w oparciu o program działania z Lille, prawo miejskie z Rotterdamu oraz porozumienie z Bristolu. Należy przy tym równocześnie i w takim samym stopniu uwzględnić wszystkie wymiary rozwoju zrównoważonego, tj. dobrobyt gospodarczy, równowagę społeczną i zdrowe środowisko. Jednocześnie powinno się zwrócić uwagę na aspekty kulturowe i zdrowotne, a przy tym także na zdolności instytucjonalne państw członkowskich.

Nasze miasta mają unikalne wartości kulturowe i architektoniczne, silne mechanizmy integracji społecznej oraz wyjątkowe możliwości rozwoju gospodarczego. Są one centrami wiedzy oraz źródłami wzrostu i innowacji. Jednocześnie jednak występują w nich problemy demograficzne, nierówność społeczna, wykluczenie społeczne niektórych grup ludności, brak tanich i odpowiednich mieszkań oraz problemy ekologiczne. W dłuższej perspektywie miasta nie będą mogły spełniać swojej funkcji motorów postępu społecznego i wzrostu gospodarczego, określonej w strategii lizbońskiej, jeżeli nie uda nam się utrzymać równowagi społecznej w miastach i pomiędzy nimi, gwarantując różnorodność kulturową i wysokiej jakości standardy w zakresie projektowania, architektury i środowiska.

Coraz bardziej potrzebujemy całościowych strategii i skoordynowanych działań ze strony wszystkich osób i instytucji zaangażowanych w proces rozwoju miejskiego, które wykraczałyby poza granice poszczególnych miast. Władze na każdym szczeblu – lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim – ponoszą odpowiedzialność za przyszłość naszych miast. Aby wszystkie te szczeble rządowe działały w sposób efektywny, musimy poprawić koordynację obszarów polityki sektorowej i rozwinąć nowe poczucie odpowiedzialności za politykę zintegrowanego rozwoju miejskiego. Musimy także zadbać o to, aby osoby tworzące tę politykę na wszystkich poziomach posiadały ogólne i interdyscyplinarne umiejętności i wiedzę, konieczne do rozwoju miast jako zrównoważonych społeczności.

Z dużym zadowoleniem przyjmujemy deklaracje i zalecenia przedstawione w agendzie terytorialnej Unii Europejskiej oraz prace instytucji europejskich na rzecz propagowania zintegrowanego podejścia do zagadnień urbanistycznych. Za cenny wkład w skoordynowane i strategiczne działania na szczeblu lokalnym uznajemy zobowiązania z Aalborg oraz wnioski Europejskiego Forum Polityki Architektonicznej na temat kultury budowlanej z dnia 27 kwietnia 2007 r. Przyjmujemy do wiadomości Europejską kartę „Network Vital Cities”.

Zalecamy:

I. Wykorzystanie na większą skalę zintegrowanego podejścia do polityki rozwoju miejskiego

Polityka zintegrowanego rozwoju miejskiego oznacza dla nas jednocześnie i sprawiedliwe uwzględnianie obaw i interesów związanych z rozwojem miejskim. Polityka ta jest procesem, w ramach którego następuje koordynacja kluczowych obszarów polityki miejskiej z punktu widzenia przestrzeni, przedmiotu działania i czasu. Konieczne jest zaangażowanie podmiotów gospodarczych,

zainteresowanych stron i ogólnie społeczeństwa. Polityka zintegrowanego rozwoju miejskiego jest kluczowym warunkiem wdrażania strategii zrównoważonego rozwoju UE. Jej realizacja jest zadaniem o wymiarze europejskim, lecz musi ono także uwzględniać warunki i potrzeby lokalne oraz zasadę pomocniczości.

Pogodzenie interesów, ułatwione dzięki polityce zintegrowanego rozwoju miejskiego, stanowi realną podstawę do konsensusu pomiędzy państwem, regionami, miastami, obywatelami i podmiotami gospodarczymi. W wyniku połączenia wiedzy i środków finansowych ograniczone fundusze publiczne mogą być efektywniej wykorzystywane. Inwestycje publiczne i prywatne będą lepiej skoordynowane. Polityka zintegrowanego rozwoju miejskiego angażuje uczestników spoza administracji i umożliwia obywatelom odgrywanie aktywnej roli w kształtowaniu swojego bezpośredniego otoczenia. Środki te mogą jednocześnie pozwolić na większą pewność planowania i inwestycji.

Zalecamy, aby miasta europejskie rozważyły opracowanie programów zintegrowanego rozwoju dla miasta jako całości. Te narzędzia planowania ukierunkowane na proces wdrażania powinny:

- opisywać mocne i słabe strony miast i dzielnic w oparciu o analizę bieżącej sytuacji,
- określać spójne cele rozwoju dla obszaru miejskiego i tworzyć wizję dla miasta,
- koordynować różne terytorialne, sektorowe i techniczne plany i strategie oraz zapewniać, że planowane inwestycje przyczynią się do promowania równomiernego rozwoju obszaru miejskiego,
- koordynować i skupiać pod względem przestrzennym wykorzystanie funduszy przez uczestników sektora publicznego i prywatnego oraz
- być koordynowane na poziomie lokalnym i miejskim oraz angażować obywateli i innych partnerów, którzy mogą wnieść znaczny wkład w kształtowanie przyszłej jakości każdego obszaru w wymiarze gospodarczym, społecznym, kulturalnym i ekologicznym.

Koordinacja na poziomie lokalnym i miejskim musi zostać wzmocniona. Celem jest osiągnięcie równorzędnego partnerstwa pomiędzy miastami a obszarami wiejskimi oraz pomiędzy małymi, średnimi i dużymi miastami w regionach miejskich i aglomeracjach. Musimy zaprzestać odrębnego traktowania zagadnień polityki rozwoju miejskiego i decyzji na poziomie każdego miasta. Nasze miasta powinny być głównymi ośrodkami rozwoju regionów miejskich i przejąć odpowiedzialność za spójność terytorialną. Dlatego byłoby korzystne, gdyby nasze miasta były ze sobą bliżej związane na poziomie europejskim.

Polityka zintegrowanego rozwoju miejskiego oferuje nam zestaw instrumentów, które już potwierdziły swoją wartość w wielu miastach europejskich w zakresie tworzenia nowoczesnych, skutecznych i opartych na współpracy struktur zarządzania, niezbędnych do poprawy

konkurencyjności miast europejskich. Ułatwiają one wczesną korzystną koordynację rozwoju mieszkalnictwa, gospodarki, infrastruktury i usług uwzględniając m.in. wpływ obecnych tendencji w zakresie starzenia się i migracji oraz uwarunkowań polityki energetycznej.

W zakresie polityki zintegrowanego rozwoju miejskiego za szczególnie istotne dla zwiększenia konkurencyjności miast europejskich uważamy następujące strategie:

Tworzenie i zapewnianie przestrzeni publicznych wysokiej jakości

Jakość przestrzeni publicznych, miejskie krajobrazy stworzone przez człowieka, architektura oraz rozwój miejski są istotne z punktu widzenia warunków życia ludności miejskiej. Jako „miękkie czynniki lokalizacji” odgrywają one ważną rolę w przyciąganiu przedsiębiorstw opartych na wiedzy, wykwalifikowanej i twórczej siły roboczej oraz turystyki. Dlatego należy zwiększyć wzajemne oddziaływanie architektury, planowania infrastruktury i planowania miejskiego, aby stworzyć atrakcyjne, przyjazne dla użytkownika przestrzenie publiczne i osiągnąć wysoki standard środowiska życia – „kultury budowlanej” (Baukultur). Kulturę budowlaną powinno się rozumieć w najszerszym znaczeniu tego słowa, jako sumę wszystkich aspektów kulturowych, gospodarczych, technologicznych, społecznych i ekologicznych, które wpływają na jakość i proces planowania oraz budowania. Jednak podejście to nie powinno ograniczać się do przestrzeni publicznych. Taka „kultura budowlana” jest potrzebna dla miasta jako całości i jego okolic. Zarówno władze miejskie, jak i rządowe muszą sprawić, aby wywierany przez nie wpływ był odczuwalny. Jest to szczególnie ważne dla zachowania dziedzictwa architektonicznego. Budynki historyczne, przestrzenie publiczne oraz ich wartość miejska i architektoniczna muszą zostać zachowane.

Tworzenie oraz ochrona funkcjonalnych i dobrze zaprojektowanych przestrzeni publicznych, infrastruktury oraz usług jest zadaniem, które musi być realizowane wspólnie przez państwo, władze lokalne i regionalne oraz obywateli i przedsiębiorstwa.

Modernizacja sieci infrastruktury i poprawa wydajności energetycznej

Do poprawy jakości życia, warunków lokalnych i środowiska może znacznie przyczynić się zrównoważony, dostępny i niezbyt kosztowny transport miejski posiadający skoordynowane połączenia z sieciami transportu regionalnego. Szczególną uwagę należy zwrócić na zarządzanie ruchem oraz łączenie różnych rodzajów transportu, z uwzględnieniem infrastruktury dla pieszych i rowerzystów. Transport miejski musi być dostosowany do różnych wymogów w zakresie mieszkalnictwa, miejsc pracy, środowiska naturalnego i przestrzeni publicznych.

Infrastruktura techniczna, a szczególnie instalacje wodne, oczyszczalnie ścieków i inne sieci zaopatrzeniowe muszą zostać ulepszone we wczesnym stadium i dostosowane do zmieniających się potrzeb, aby spełnić przyszłe wymogi w zakresie wysokiej jakości życia w mieście.

Kluczowymi warunkami zrównoważonych usług komunalnych są wydajność energetyczna i oszczędne gospodarowanie zasobami naturalnymi, a także wydajność ekonomiczna w zarządzaniu nimi. Należy zwiększyć wydajność energetyczną budynków i to zarówno istniejących, jak i nowych. Renowacja budynków mieszkalnych może mieć ważny wpływ na wydajność energetyczną i poprawę jakości życia mieszkańców. Szczególną uwagę należy zwrócić na budynki stare, zbudowane z wielkiej płyty i materiałów niskiej jakości. Zoptymalizowane i dobrze działające sieci infrastruktury oraz wydajne energetycznie budynki zmniejszą koszty zarówno dla przedsiębiorstw, jak i mieszkańców.

Zwarta struktura zasiedlenia stanowi ważną podstawę efektywnego i zrównoważonego wykorzystania zasobów. Można ją osiągnąć za pomocą planowania przestrzennego i miejskiego, które poprzez dokładną kontrolę dostępności gruntu i spekulacyjnych inwestycji budowlanych zapobiega beładnej zabudowie miasta. Szczególnie trwała okazała się strategia łączenia mieszkań, miejsc pracy, edukacji, zaopatrzenia i spędzania wolnego czasu w dzielnicach miejskich.

Miasta muszą przyczynić się do zapewniania i poprawy jakości życia mieszkańców oraz swojej atrakcyjności jako lokalizacje dla przedsiębiorstw poprzez wykorzystanie zaawansowanych technologii informacyjnych i komunikacyjnych w dziedzinie edukacji, zatrudnienia, usług socjalnych, zdrowia, bezpieczeństwa i ochrony. Jednocześnie technologie te powinny służyć usprawnieniu administracji miasta.

Nasze miasta muszą być także w stanie dostosować się do zagrożeń wynikających ze zmian klimatycznych. Dobrze zaprojektowany i zaplanowany rozwój miasta oparty na niskiej emisji związków węgla może generować wzrost, polepszyć jakość środowiska i ograniczyć emisję związków węgla. Miasta mogą osiągnąć ten cel poprzez stosowanie innowacyjnych środków zapobiegawczych, łagodzących i dostosowawczych, które z kolei wspomagają rozwój nowych gałęzi przemysłu i przedsiębiorstw o niskiej emisji związków węgla.

Aktywna polityka innowacyjna i edukacyjna

Miasta są ośrodkami tworzenia i przekazywania dużych zasobów wiedzy. Pełne wykorzystanie potencjału wiedzy danego miasta zależy od jakości edukacji przedszkolnej i szkolnej, możliwości przeniesienia w ramach systemów edukacyjnych i szkoleniowych, powiązań społecznych i kulturalnych, możliwości uczenia się przez całe życie, poziomu uniwersytetów i pozauniwersyteckich instytutów badawczych oraz związków między przemysłem, przedsiębiorstwami a społecznością naukową.

Polityka zintegrowanego rozwoju miejskiego może przyczynić się do poprawy tych czynników, np. poprzez zbliżanie partnerów, wspieranie sieci oraz optymalizację struktur lokalnych. Zintegrowany rozwój miast wspiera dialog społeczny i międzykulturowy.

Strategie zintegrowanego rozwoju miejskiego, zarządzanie rozwojem miejskim oparte na współpracy oraz dobre sprawowanie rządów może przyczynić się do właściwego wykorzystania potencjału miast europejskich, szczególnie w zakresie konkurencyjności i wzrostu, a także do zmniejszenia różnic wewnątrz dzielnic i pomiędzy nimi. Strategie te stwarzają obywatelom możliwość uczestnictwa w życiu społecznym i demokratycznym.

II. Zwrócenie szczególnej uwagi na najuboższe dzielnice w kontekście miasta jako całości

Miasta stoją obecnie przed poważnymi wyzwaniami, zwłaszcza związanymi ze zmianą struktur społeczno-gospodarczych i globalizacją. Do konkretnych problemów należą w szczególności m.in. wysokie bezrobocie i wykluczenie społeczne. W obrębie jednego miasta mogą występować znaczne zróżnicowanie szans społeczno-gospodarczych na poszczególnych obszarach, a także różnice w jakości środowiska. Ponadto podziały społeczne i różnice w rozwoju gospodarczym często pogłębiają się, co prowadzi do destabilizacji miast. Polityka integracji społecznej, która przyczynia się do zmniejszenia nierówności i zapobiega wykluczeniu społecznemu, będzie najlepszą gwarancją utrzymania bezpieczeństwa w naszych miastach.

Skutecznym instrumentem umożliwiającym osiągnięcie celów spójności społecznej i integracji w miastach i na terenach miejskich jest polityka mieszkalnictwa socjalnego. Nieszkodliwe dla zdrowia, odpowiednie i przystępne cenowo mieszkania mogą zwiększyć atrakcyjność dzielnic zarówno dla osób młodszych, jak i starszych, a tym samym przyczynić się do zapewnienia stabilności w tych rejonach.

Konieczne jest wczesne dostrzeżenie znaków ostrzegawczych oraz szybkie i skuteczne przedsięwzięcie środków zaradczych, co pozwala zaoszczędzić fundusze. Gdy sytuacja na danym obszarze pogorszy się, koszt i trudności związane z jej poprawą mogą być kilkakrotnie wyższe. Władze muszą oferować mieszkańcom dotkniętego problemami obszaru perspektywy i bodźce do poprawy sytuacji. Aktywne zaangażowanie mieszkańców i lepszy dialog między przedstawicielami świata polityki, mieszkańcami i podmiotami gospodarczymi jest niezbędny do znalezienia najlepszego rozwiązania dla każdego regionu miejskiego borykającego się z problemami.

W tym kontekście za szczególnie ważne dla najuboższych dzielnic miejskich uważamy następujące strategie działania oparte na polityce zintegrowanego rozwoju miejskiego:

Realizacja strategii podnoszenia jakości środowiska fizycznego

Działalność gospodarcza i inwestycje z jednej strony oraz struktury miejskie wysokiej jakości, odpowiednie środowisko zabudowane, nowoczesna i wydajna infrastruktura oraz obiekty z drugiej strony są ze sobą ściśle powiązane. Dlatego konieczna jest poprawa wyglądu, warunków fizycznych i wydajności energetycznej budynków w dzielnicach kryzysowych. Największy potencjał dla zwiększenia wydajności energetycznej w UE i zarazem zwalczania zmian klimatycznych ma podnoszenie standardów mieszkaniowych w nowych budynkach oraz w istniejących już starych budynkach, wykonanych z wielkiej płyty i materiałów niskiej jakości.

Aby zwiększyć trwałość inwestycji w modernizację środowiska fizycznego, muszą one być oparte na długoterminowej strategii rozwoju, obejmującej także m.in. dalsze inwestycje publiczne i prywatne.

Wzmocnienie gospodarki lokalnej i lokalnej polityki rynku pracy

Środki zapewniające stabilizację ekonomiczną dzielnic kryzysowych muszą także uwzględniać wewnętrzne siły gospodarcze występujące w tych dzielnicach. W tym kontekście odpowiednimi instrumentami będą polityka rynku pracy i polityka gospodarcza, dostosowane do potrzeb poszczególnych dzielnic. Ich celem jest stworzenie i zabezpieczenie miejsc pracy oraz ułatwienie zakładania nowych firm. W szczególności należy poprawić dostęp do lokalnych rynków pracy poprzez oferowanie szkoleń dostosowanych do zapotrzebowania. Powinno się także zwiększyć wykorzystanie możliwości zatrudnienia i szkolenia w gospodarce lokalnej.

Wzywa się Unię Europejską, państwa członkowskie i miasta do stworzenia lepszych warunków i narzędzi w celu wzmocnienia gospodarki lokalnej i tym samym lokalnych rynków pracy, w szczególności poprzez promowanie gospodarki społecznej oraz świadczenie usług przyjaznych dla obywateli.

Aktywna polityka edukacji i szkoleń dla dzieci i młodzieży

Ważnym punktem wyjścia dla poprawy sytuacji dzielnic najuboższych jest ulepszenie systemów edukacji i szkoleń w społecznościach lokalnych w powiązaniu z aktywną polityką dotyczącą dzieci i młodzieży.

W dzielnicach najuboższych należy zwiększyć oraz polepszyć możliwości w zakresie edukacji i szkoleń. Muszą być one dostosowane do potrzeb odbiorców i uzupełniać braki w ofercie dla dzieci i młodzieży mieszkających w danym rejonie. Za pomocą polityki ukierunkowanej na dzieci i młodzież oraz dostosowanej do ich przestrzeni społecznej musimy przyczynić się do zapewnienia dzieciom i młodzieży mieszkającym w dzielnicach najuboższych możliwości uczestnictwa w życiu społeczności i realizacji swoich ambicji, a także zagwarantować im równe szanse w dłuższej perspektywie.

Promowanie sprawnego i korzystnego cenowo transportu miejskiego

Wiele ubogich dzielnic doświadcza dodatkowych utrudnień z powodu niewystarczających połączeń transportowych oraz złego stanu środowiska, co jeszcze bardziej obniża ich atrakcyjność. Rozwój sprawnego i korzystnego cenowo systemu transportu publicznego stworzy mieszkańcom tych obszarów takie same szanse w zakresie mobilności i dostępu, jakie posiadają inni obywatele, czego mają oni prawo oczekiwać.

W tym celu planowanie transportu i zarządzanie ruchem na tych obszarach muszą w coraz większym stopniu zmierzać do ograniczenia negatywnego wpływu transportu na środowisko oraz zorganizowania transportu tak, by zapewnić lepszą integrację tych dzielnic z miastem i całym regionem. Będzie to również wymagało odpowiednich sieci dla potrzeb ruchu pieszych i rowerzystów.

Im lepiej uda nam się osiągnąć stabilizację ekonomiczną dzielnic kryzysowych, zintegrować je pod względem społecznym, a także poprawić jakość ich środowiska fizycznego i infrastruktury transportowej, tym większe są szanse, że nasze miasta pozostaną na dłużej ośrodkami postępu społecznego, wzrostu i innowacji.

Podkreślamy, że:

Polityka rozwoju miejskiego powinna być ustalana na poziomie krajowym. Poziom ten, wraz z pozostałymi szczeblami, powinien dostarczać bodźców do innowacyjnych rozwiązań.

Nasze miasta potrzebują odpowiednio szerokiego zakresu działania do realizacji o charakterze lokalnym w sposób odpowiedzialny i w oparciu o solidne podstawy finansowe, co zapewnia stabilność w dłuższym okresie. Dlatego jest także istotne, aby państwa członkowskie miały możliwość korzystania z europejskich funduszy strukturalnych w wypadku ważnych zintegrowanych programów rozwoju miejskiego. Wykorzystanie tych funduszy powinno być ściśle ukierunkowane na poszczególne trudności i możliwości, a także uwzględniać szanse, problemy i specyficzne warunki w państwach członkowskich. Jeżeli jeszcze tego nie dokonano, władze miejskie powinny zadbać o odpowiednie umiejętności i skuteczną realizację polityki zintegrowanego rozwoju miejskiego, mając na celu także ogólną poprawę jakości i zrównoważonego rozwoju środowiska zabudowanego.

Nowe inicjatywy unijne JESSICA i JEREMIE, wspierające ustanowienie funduszy rozwoju miejskiego oraz funduszy dla MŚP, przy wykorzystaniu instrumentów inżynierii finansowej w celu włączenia kapitału prywatnego do wdrażania strategii zintegrowanego rozwoju miejskiego, oferują obiecujące możliwości zwiększenia efektywności konwencjonalnych krajowych i europejskich źródeł finansowania.

Na poziomie krajowym resorty rządowe powinny wyraźniej dostrzec znaczenie miast dla realizacji ambicji krajowych, regionalnych i lokalnych oraz wpływ swoich strategii rozwoju na miasta. Wysiłki poszczególnych sektorowych resortów rządowych w zakresie zagadnień miejskich muszą być lepiej skoordynowane i zintegrowane, aby się uzupełniały, a nie kolidowały ze sobą.

Podkreślamy znaczenie systematycznej i ustrukturyzowanej wymiany doświadczeń i wiedzy w dziedzinie zrównoważonego rozwoju miejskiego. Wzywamy Komisję Europejską do przedstawienia na przyszłej konferencji zorganizowanej w ramach inicjatywy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych” (Regions for Economic Change) wyników wymiany sprawdzonych rozwiązań/wzorców na podstawie wytycznych karty lipskiej. Ponadto istnieje potrzeba stworzenia platformy europejskiej, w ramach której gromadzone i rozwijane będą sprawdzone wzorce, statystyki, analizy porównawcze, oceny, przeglądy partnerskie i inne badania urbanistyczne, mające na celu

wspieranie osób zaangażowanych w rozwój miejski na wszystkich poziomach i we wszystkich sektorach. W przyszłości nadal będziemy propagować i pobudzać wymianę wiedzy i doświadczeń między twórcami polityki, praktykami i badaczami na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim, aby wzmocnić wymiar miejski strategii zrównoważonego rozwoju UE, strategii lizbońskiej i europejskiej strategii zatrudnienia.

Europa potrzebuje silnych miast i regionów, w których dobrze się żyje.
